

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 522/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. N., Maďarsko, zastúpeného advokátkou JUDr. K. M. P., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 270/2011 zo 6. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. N. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2012 doručená sťažnosť M. N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“, v citovanom texte aj „odporca“) sp. zn. 2 Co 270/2011 zo 6. júna 2012.

2. Sťažovateľ uviedol, že „Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 10 C 198/2008-156 z 21. 04. 2011 zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal určenia vlastníctva proti žalovanej strane označenej v žalobe ako S.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatkom vecnej legitímácie žalovanej strany...

Odporca na odvolanie žalobcu rozsudkom č. k. 2 Co 270/2011-182 zo 06. 06. 2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil...

Postupom odporcu (ale i prvostupňového súdu) bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdmi...“.

3. Sťažovateľ navrhol, aby krajský súd rozhodol týmto nálezom: „1/ Základné právo... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... č. k. 2 Co 270/201-182 zo 06. 06. 2012 porušené bolo.

2/ Rozsudok Krajského súdu... zo 06. 06. 2012 zrušuje a vec vracia súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

3/ Krajský súd... je povinný uhradiť... trovy právneho zastúpenia...“

4. Na výzvu ústavného súdu z 12. septembra 2012 právna zástupkyňa listom z 1. októbra 2012 predložila predmetnej veci sa týkajúce rozhodnutia (pozri bod 2) a uviedla: „Zároveň sťažovateľ oznamuje, že z opatrnosti podal aj dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 270/2011-182 zo 6. júna 2012.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

7. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Podstatou námietok sťažovateľa je právne posúdenie postupu a následných rozhodnutí v jeho veci konajúcich všeobecných súdov (o určenie vlastníckeho práva) najmä

z hľadiska rešpektovania ním označeného základného práva zaručeného ústavou a práva zaručeného dohovorom, v dôsledku porušenia ktorých sa domáhal ako v konaní pred ústavným súdom, tak aj podaním dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušenia ním označeného rozhodnutia krajského súdu (bod 3 a 4).

9. Ak sa za tejto situácie sťažovateľ domáhal svojho práva jednak na všeobecnom súde (bod 4) a zároveň na ústavnom súde, musela byť jeho sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude najprv rozhodovať všeobecný súd (najvyšší súd, pozn.).

10. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 178/2010, I. ÚS 138/2011, I. ÚS 66/2012), že v prípade podania opravného prostriedku a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53, 54; alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom.

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľa meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2012

